

Čís. 12163.

Jest povinností řidiče dresiny, by volil vzhledem k nebezpečnosti křižovatky takovou rychlost, by nenadále vyskytnuvší se překážce na křižovatce mohl zabrániti i zastavením dresiny. Řidič dresiny, jenž jel nepřipustnou rychlostí na křižovatce, jejíž nebezpečnost mu byla dobře známa, byl nezdatným.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1932, Rv I 1241/31.)

Žalobce, přejížděje autem hlavní trať dráhy v době, kdy závory nebyly spuštěny, srazil se s motorovou dresinou a byl poraněn. Žalobní nárok na náhradu škody uznal původně procesní soud první stolice důvodem po právu, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, a to z důvodů uvedených v čís. 10034 sb. n. s. Procesní soud první stolice uznal pak žalobní nárok důvodem po právu, ježto řidič dresiny nedbal ani nejnutnější opatrnosti. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolatelka vytýká, že odvolací soud má mylně za to, že pro dresinu na křižovatkách jest předepsána rychlost rovnající se polovině normálně přípustné rychlosti 35 km za hodinu, ač podle čl. 5 b. B. předpisu pro obsluhu a jízdu motorových vozíků a dresin z roku 1923 je předepsaná rychlost 20 km za hodinu na křižovatkách. Než výtka je bezpodstatná, neboť čl. 5 písmeno b čís. 5 odstavec 4. téhož předpisu stanoví, že, je-li pro některé úseky traťové předepsána rychlost menší, pokládá se za nejvýše dovolenou rychlost dresiny v onom úseku. Je tedy i předepsaná rychlost 20 km na křižovatkách rychlostí jen maximálně přípustnou i podle doslovu onoho předpisu, nehledíc ani k tomu, že i řidič dresiny je povinen dbáti opatrnosti podle §§ 1297 a 1299 obč. zák. a že podle § 55 odstavec 3 provozovacího řádu železničního čís. 1/1852 ř. z. jsou zřízení dráhy povinni používatí takové opatrnosti a pozornosti, by zabránili nehodám, i když případy, o které jde, nejsou jednotlivě ve služebních předpisech uvedeny. Bylo proto povinností řidiče dresiny voliti vzhledem k nebezpečnosti křižovatky takovou rychlost, by nenadále se vyskytnuvší překážce na křižovatce mohl i zastavením dresiny zabrániti. A je proto i bezvýznamnou výtka dovolatelky, že odvolací soud srovnáváním ustanovení § 46 odstavec (2) min. nař. čís. 81/10 ř. z. platícím jen pro silostroje a stanovícím na křižovatkách nejvyšší přípustnou rychlost na 6 km, dospívá k závěru, že řidič dresiny je povinen na křižovatkách a nebezpečných místech jeti tak zvolna, by možnému nebezpečí zabránil. Ani v tom nelze dovolatelce přisvědčiti, že je nesprávný názor odvolacího soudu, že řidič se prokázal býti i tímto jediným případem nezdatným podle § 1315 obč. zák. Je sice správné, že nezdatnost je trvalou vlastností, není však správné, že nezdatným nemůže býti ten,

kdo po řadu let vykonává své zaměstnání bezvadně a po dlouhé době se jednou dopustí provinění. To závisí na způsobu jednotlivého provinění a na jeho omluvitelnosti. Ano jest prokázáno, že řidič dresiny porušil předpisy tak hrubým způsobem na místě, jehož nebezpečnost mu byla dobře známa, aniž byl s to, by uvedl omluvitelné důvody pro své počínání (sám praví, že zvláštní rozkaz k rychlé jízdě neměl), osvědčil takovou míru nesvědomitosti a mravní síly, že lze právem předpokládati, že vlastnosti ty jsou u něho trvalé.

Čís. 12164.

Prohlásila-li v řízení o žalobě o oduznání manželského původu dětí matka dětí, že nepřipustí krevní zkoušku na dětech, nelze důkaz ten provést. Souhlas žalujícího manžela matky dětí nemá tu význam.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1932, Rv I 1513/31.)

Žalobu manžela matky dětí o oduznání manželského původu dětí o b a n i ž š í s o u d y zamítly, o d v o l a c í s o u d mimo jiné z těchto důvodů: Prvý soud, tak uvádí žalobce, připustil sice důkaz krevní zkouškou zúčastněných, neprovedl ho však, poněvadž matka dětí odepřela dáti provést na sobě zkoušku. V tom je prý podstatná vada řízení, poněvadž přes tento odpor mohla býti provedena krevní zkouška na žalobci a na obou dětech a tím byla vždy ještě dána možnost provést důkaz, že děti nepocházejí od žalobce. Odvolací soud nepokládá tyto vývody za odůvodněné. Ze spisů lze především zjistiti, že matka dítěte nejen odepřela krevní zkoušku na sobě, nýbrž i prohlásila, že ji nepřipustí ani na svých dětech. Z toho jest vycházeti. Neboť, stačí-li odepření matky k vyloučení odnětí krve též na jejích dětech, neměla by krevní zkouška jen na žalobci vůbec významu a její pomnutí nemohlo by pak samozřejmě vésti k vadě řízení. Nejvyšší soud uvedl již několikráte, že při krevní zkoušce musí býti zúčastnění srozuměni s odnětím krve z jejich těla. Při tom zdůrazňuje se zvláště, že ani strana ve sporu nemůže býti donucena k odnětí krve z jejího těla za účelem důkazu. Zde odepřela matka bez odporu obhájce manželského zrození odnětí krve na svých dětech a nelze zajisté dopustiti, aby žalobce, který jako takový vystupuje proti nedospělým dětem, sám rozhodoval o tom, zda může býti na nich provedena krevní zkouška. Žalobce jest stranou a nemůže ve vykonávání své otcovské moci dáti k něčemu svolení, co není v zájmu dětí, nýbrž jen v jeho vlastním zájmu. Jeho svolení tudíž vůbec nepřichází v úvahu. Nestačí-li však zdráhání matky samé, nemohlo by býti ani soudu procesnímu ponecháno, by o tom sám rozhodl, poněvadž to není v rozsahu jeho působnosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Proč nebylo řízení odvolacím soudem doplněno krevní zkouškou, soud odvolací zcela případně a vystižně odůvodnil a stačí odkázati na důvody napadeného rozsudku v tomto směru. Proto není tu vytýkané